

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

SEDM SCHODŮ K MOCI

Šílený příběh z politického prostředí...

Osmidílná fiktivní série Sedm schodů k moci vypráví příběh ženy, která uměla okouzlit, uměla si jít tvrdě za svým, milovala luxus, vlivné muže a moc.

Fiktivní story dvou hlavních hrdinů je volně inspirována českým politickým prostředím po roce 2000. Sleduje životní cestu a kariéerní vzestup venkovské servírky Anny Malé krok za krokem nebo, chcete-li, schůdek po schůdku, a to až do nejvyšších politických pater a ložnice ministra Tomáše Vichra.

Autorem námětu a scénáře je publicista Josef Klíma. Hlavní role Anny Malé a Tomáše Vichra získali Eva Podzimková a Jiří Vyorálek. Seriál vznikl v režii Jiřího Chlumského a Martina Koppa. „Josef Klíma na základě své letité znalosti politického prostředí, politických kauz a různých cest k moci napsal zdánlivě šokující příběh, který je sice fiktivní, ale k realitám českého politického života nemá zase až tak daleko,“ prozradila o seriálu Sedm schodů k moci ředitelka obsahu skupiny Prima Lenka Hornová.

PŘÍBĚH

Anička Malá (Eva Podzimková) se dostane z malého města do Prahy a nastoupí jako servírka do jídelny poslanecké sněmovny. Ačkoli na začátku rozezná s bídou premiéra a o politiku se nezajímá, postupně začíná poznávat nejen její svět, ale hlavně její zákulisí. Vnímá faleš, s jakou si politici jdou před kamerami po krku, ale vzápětí spolu přátelsky popíjejí, intriky, kterými se navzájem častují, vnímá jejich osobní slabiny a postupně se učí sama jich využít na své cestě vzhůru. K tomu jí vydatně pomáhá cynický bulvární novinář **Ivan Krčka (Pavel Batěk)**, který svými vnitřními promluvami zároveň rámuje každý díl. Postupně uzavřou tiché spojenectví, z něhož oba mají prospěch. Morálním protipólem Krčky je naopak starý **poslanec Rozehnal (Luboš Veselý)**, bývalý disident, jehož vliv se v nové nelítostné době vytrácí. S nelibostí sleduje, jak se Anička, na začátku relativně čistá a naivní dívka, mění ve vychytalou mrchu, a snaží se ten vývoj brzdit.

Aničku ale vychovává i samo prostředí. Milostný vztah s vlivným mladým lobbistou **Martinem Lachmanem (Tomáš Měcháček)** se ukáže být omylem, který ji kvůli nechtěnému těhotenství srazí zpět na dno, následující vztah s mladým naivním **poslancem Hadrabou (Michal Dalecký)** také končí neúspěšně. Až když ministr kultury **Tomáš Vichr (Jiří Vyoralík)** ocení její kvality a vezme si ji do svého sekretariátu na ministerstvo, začíná její cesta vzhůru k samotnému vrcholu moci. Nakonec to je ona, kdo ho přiměje, aby si úspěšně vybojoval místo premiéra, a stává se pro něj nepostradatelnou pomocnicí. Vyjednává za něj tam, kde premiér nechce být viděn, filtruje, co a kdo se k němu dostane, získává moc, která jí nealéží. A také už bez skrupulí využívá všechny benefity, které s tím souvisejí. Po strmém vzletu přichází pád Aničky i premiéra a soud, který ji viní ze zneužití pravomoci a korupce.

”

ŘEKLI O SERIÁLU

Josef Klíma autor scénáře, publicista

„Zaujal mě motiv toho, jak se lze do vysoké politiky dostat přes vztahové záležitosti. Známe takové příběhy z historie, ale v Česku se politici k moci dostávají spíše přes zákulisní dohody. Napadlo mě proto toto téma, staré jak lidstvo samo, zasadit do prostředí české politické scény dnešní doby. Nechtěl jsem sledovat kariéru nikoho konkrétního, v hlavní hrdince je obsažen fiktivní příběh ženy, která se z nejnižšího stupně společenského žebříčku dokázala dostat na jeho vrchol díky navazování různých vztahů. Psal jsem to proto, neboť mám za to, že i v dnešní době jde o přitažlivé téma. Ale také jako varování, aby k něčemu takovému nedocházelo. V politice máme několik příběhů, kdy politik doma po vyčerpávajících jednáních ve Sněmovně a ve vládě a po usilovné snaze vyhnout se všem politickým nástrahám a pokušení nakonec může zjistit, že je to jeho žena, kdo je nebezpečnější než političtí oponenti.“

Jiří Vyorálek

alias Tomáš Vichr

„Je to velké a v historii nevyčerpané téma. V úvodu seriálu je moje postava Tomáše Vichra ministrem kultury, později se stává premiérem, a nakonec psancem. Je to příběh chlapa, který se zblázní do ženy a pro ten vztah obětuje všechno. Také jsem prožil chlapské zbláznění. Nějaké styčné společné momenty s postavou Vichra tam jsou, ale moc bych to nerozváděl.“

Lenka Hornová

ředitelka obsahu skupiny Prima

„Do volné dramatisace tématu známé politické kauzy se pouštíme vůbec poprvé. Josef Klíma na základě své letité praxe a znalosti politického prostředí a politických kauz napsal zdánlivě šokující příběh, kterému nechcete ani věřit, že by se ve skutečnosti mohl stát. Bude na každém divákovi, jakou míru pravdivosti v něm bude ochoten hledat a najít.“

Eva Podzimková

alias Anna Malá

„Byla jsem touto nabídkou velmi mile překvapena, je to velká role a je skvěle napsaná. Moje postava je žena schopná a velmi ambiciózní. Troufám si říct, že Sedm schodů k moci osloví nejen atraktivitou politického prostředí. Není to téma v Česku seriálově exponované.“

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

ROZHOVOR

EVA PODZIMKOVÁ alias Anna Malá

Přestože má ve svých dvaatřiceti letech v hereckém portfoliu zapsány desítky rolí, postava Anny Malé v seriálu Sedm schodů k moci bude patřit mezi ty, které daly vyniknout jejímu herectví. „Ukázala mi moje limity a to, co jsem ještě schopna zvládnout. Myslím si, že takhle velká, rozsáhlá a pestrá role už mě asi nečeká,“ říká o Anně Malé, v jejímž charakteru najdete nejednu skutečnou předlohu, Eva Podzimková.

Vzpomínáte si, co vám běželo hlavou, když jste dostala do ruky scénář?

Dostala jsem scénáře nejprve jen k prvním třem dílům. Zasedla jsem k nim a nemohla se od čtení odtrhnout. Ačkoli jsem dopředu věděla, jak ten příběh skončí, potřebovala jsem vědět, jak bude v tu chvíli pokračovat. Jak bude hlavní hrdinka postupovat. Dočetla jsem asi v půl třetí ráno. A hned psala na Primu, že mě to zajímá. Ta postava je dobře napsaná. Ve své pestrosti je pro herečku snem. A to se těžko odmítá.

Kde její příběh v seriálu začíná?

Seznamujeme se s obyčejnou, ovšem schopnou holkou z malého města. Pracuje v hospodě, kterou vede se svou kamarádkou a svým tehdejším přítelem. Stará se o nemocnou maminku, kvůli které musela přerušit studia v Praze. Posléze zjistí, že věci nejsou takové, jaké se zdají být. Vztahy na malém městě se jí rozpadnou a ona zjišťuje, že je nejvyšší čas začít nový život. Snaží se najít práci, kterou po čase získá v parlamentní kantýně. Politici a jiní vlivní lidé se tam chovají úplně jinak než před televizními kamerami a Anna začíná chápat, že ne všechno se rozhoduje oficiálně v parlamentních lavicích. Že klíčová rozhodnutí se dají ovlivnit i z jiných místností.

Jaká ta postava ve vašich očích je? Je Anna Malá hrdinka, oběť nebo mrcha?

Myslím, že je od každého trochu. V každém případě je ale Anička Malá velmi schopná žena, která se umí otáčet a zorientovat v každém prostředí. Na vesnici, kde začíná, i v prostředí politickém, kde (ne)slavně končí. Po několika zklamáních a životních fackách zjistila, že v některých situacích není na místě brát ohledy na ostatní, ale je důležité kopat sama za sebe. Někdy, pravda, i dost nečistě. Zpočátku se snaží přežít, později je motivovaná touhou po moci. Musím se jí však zastat, když ji hraju. Musím ji obhájit před divákem i sama před sebou, přestože bych na jejím místě jednala pochopitelně úplně jinak.

Myslíte z ložnice?

Ano. A nejen tam.

Pravdou je, že takových scén není v seriálu málo. Jaké je jejich natáčení?

Když je profesionální štáb a pohodový příčetný kolega, tak se to natáčet dá. A když je to napsané ve scénáři, tak se to dokonce natočit musí. My jsme se tím prosmáli, aby se ta absolutně bizarní situace dala vůbec přežít. Ale také je potřeba říct, že s natáčením těchto scén nám pomáhali profesionálové. Naše postavy jsou tak složené ze dvou lidí, moje je většinou jen hlava, tělo od ramen dolů patří dublérci.

Kde jsou hranice, za které herec nenechá kameru nahlédnout?

Každý máme přirozeně nastavené jinak, co kameře ukážeme a jakým způsobem se ještě zvládneme navzájem dotýkat. A mně se na toto změnil pohled od té doby, co jsem matka.

Seriál Sedm schodů k moci jste začala natáčet ve chvíli, kdy vaší dcerce ještě nebyl ani rok. Jak složité bylo skloubit ústřední roli Anny Malé s rolí maminky?

Počítala jsem s tím, že to bude náročné. Věděla jsem, že moje postava figuruje v drtivé většině obrazů, které jsme točili, a bylo potřeba připravit na to nejen sebe, ale i rodinu.

Kdybych měla jakoukoli pochybnost, nešla bych do toho. Mám ale štěstí, že se nám narodilo společenské miminko a že jsem v manželovi, své mamince a kamarádce Markétě našla velkou oporu a Lota tu nejlepší péči. Věděla jsem, že tu roli mohu vzít a dceři to neublíží, naopak ji to obohatí o další pevné sociální vazby.

Jak vypadal váš život během natáčení?

Odcházela jsem velmi brzy ráno a přicházela domů večer. Na place jsem byla prakticky po celou dobu natáčení. Bylo to náročné, ale dalo se to zvládnout. Od produkce jsem měla zařízený pokojíček pro dceru a v každé volné chvíli jsme byly spolu. Hodně jsem také používala videohovory, abychom se viděly co nejčastěji.

Aby nezapomněla, jak vypadá maminka?

To nehrozilo. Kdyby to byl dlouhodobý seriál, s díky bych roli odmítla. Ale tím, že to byly časově ohraničené dva měsíce, mimo které jsem s dcerou byla 24 hodin, 7 dní v týdnu, věděla jsem, že to zvládneme.

Měla jste padesát z padesáti natáčecích dní. Každý den na place. Budete na ně vůbec vzpomínat hezky?

Budu, určitě! Nechci se tvářit, že tam někdy nebyly těžké chvíle a momenty, kdy jsem toho měla plné zuby, ale byla to skvělá zkušenost. Lidé, které jsem tam potkala, byli všichni stoprocentně profesionální a podporující. Když se někdo propadal, ostatní ho podrželi, abychom to všechno zvládli.

Je během takového natáčení vůbec prostor pro legraci?

„Je a je nutné ji tam někdy zakomponovat.“

Kdo byl jejím největším zdrojem?

„Asi herci. Spíš mí kolegové, o mně je všeobecně známo, že jsem nudná paní. Ale ani štáb nezaostával. Každý přidal trošku.“

Byly momenty, u kterých vám do smíchu nebylo?

„Ano, byly scény, u kterých mi bylo dokonce do pláče. A to byly vypjaté repliky s Pavlou Gajdošíkovou, v příběhu Aniččinou nejbližší kamarádkou. Nebo s paní Janou Krausovou, maminkou, se kterou má Anna problematický vztah. Bylo tam několik scén, ze kterých mi nebylo dobře. Protože jsme se na sebe napojily, a to už se pak nehrálo, ale doopravdy plakalo.“

Který moment z natáčení vám nejvíce utkvěl v paměti?

„Na to se mi těžko odpovídá. Details už mám docela v mlze. Budu vzpomínat na celý ten projekt. Od radosti na začátku, kdy jsem roli přijala, až po dotočnou, kdy jsme to celé se štábem oslavili a zapili. Byla to dobrá zkušenost, která mi ukázala i moje limity a co jsem ještě schopna zvládnout. Myslím si, že takhle velká, rozsáhlá a pestrá role už mě asi nečeká. To by bylo příliš mnoho náhod.“

Dozvěděla jste se díky seriálu něco nového?

„Utvrdila jsem se, že kolem některých osob nejspíš stále panuje bahnité prostředí plné kompromisů, výměn, služeb a protislužeb. Tak trochu mi ten seriál poodhalil zákulisí. My jsme ale netočili hraný dokument, známé kauzy se prolínají s drby, jsou tam propojené skrze fabulace a scenáristovu fantazii. I tak ale seriál jistě skutečnosti odkrývá.“

Proč by si Sedm schodů k moci neměl nechat divák ujít?

„Protože je to konečně něco jiného. Neteče tam krev ani pod skalpelem, ani z mrtvol, přitom je to poutavější a napínavější. A především proto, že tento seriál dává možnost nahlédnout do zákulisí nejvyšších pater. Takové „úklady a láska“ 21. století.“

S E D M
S C H O D Ů
K M O C I

ROZHOVOR

JIŘÍ VYORÁLEK alias Tomáš Vichr

Politici představitelé jako by byli Jiřímu Vyoralékovi souzeni. Do svého již bohatého portfolia politických postav mu seriálem Sedm schodů k moci přibyla další – ministr kultury a pozdější předseda vlády Tomáš Vichr. Čestný politik, který se nechá zblbnout ambiciózní ženou. Jestli vám jeho příběh někoho připomíná, je to podobnost čistě náhodná. Nebo není?

Jiří, jaká je vaše úloha v seriálu Sedm schodů k moci?

„Moje postava se jmenuje Tomáš Vichr, je to postava, která v průběhu série vyrostne. Začíná jako ministr kultury, mravně uvědomělý, rovný politik – pravdař, který má smysl pro čest a spravedlnost, ctí pravidla a mravní zásady. Cestou se umaže a končí jako „kominík“ a nakonec bez práce. Ale mezitím to stihne dotáhnout na předsedu vlády.“

Jak se v tomto příběhu z mravného a rovného politika stane zašpiněný „kominík“?

„Kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou. Zamiluje se. Zblázní se tak, jak se to v určitém věku stane spoustě chlapů. Zahodí všechno, na čem mu dosud záleželo. Sice ho to dostane do určité pozice, ale zároveň za to zaplatí vysokou daň. Tenhle příběh je ale především o té ženě, o Aničce, která to bere tak, že k ní osud nebyl moc spravedlivý, a tak ho vezme do svých rukou a rozehraje poměrně vysokou hru, protože je chytrá a schopná.“

Nepřipomíná vám tento příběh něco?

Jestli to připomíná nějakou kauzu, tak to byla kauza, kterou jsem sledoval okrajově. Pro mě je to především příběh ženy a chlapa, ve kterém bouchnou saze a má pocit, že život nežije. A nyní začíná žít znova, má nějakou šanci zažít druhou lásku, vášeň a tyhle věci. Ono nám to docela dokáže zamotat hlavu. To si musíme popravdě říct. V tomhle jsme my chlapi fakt slabí. Mohou za to ženský. A je to dobře.

To zní, jako byste mu rozuměl nebo ho obhajoval...

„Dá se to obhájit. Mám malou dceru, která mě ovlivňuje neustále. Myslím, že jsem pochopil ženský princip. Je to o kupování dárečků a věnování pozornosti. Cíle mohou být různé, ale ženy v tom mají krásné danosti, že toho poměrně snadno dosáhnou.“

Politiky hrajete poměrně často, kolikátý politik vaší kariéry je Tomáš Vichr?

Nevedu si přesnou evidenci, máme tam dvakrát Gottwalda, jednou Henleina, teď ministra kultury a předsedu vlády dohromady, pomaličku se to rozrůstá. Ale nemám speciální kolonku na politiky, a i když jsem pochopitelně za ty role moc rád, nemůžu říct, že bych byl šťastný, že mi jejich portflio roste. Když mi nabídli tohohle Vichra, pomyslel jsem si, že potřebují někoho s kulatou hlavou a patkou, tak se ozvali Vyorálkovi. Byl jsem rád.

Byl jste rád i poté, co jste zjistil, že se příběh vaší postavy neodehrává jen v kancelářích a kabinetech, ale i v ložnicích?

„Vždycky počítám se vším a my scénáře dostáváme dopředu. Věděl jsem, co nastane. Jestli narážíte na to, že je tam poměrně dost erotických scén, jo, jsou tam a je jich tam dost. Ale v rámci vysílatelnosti kolem osmé hodiny večer. Zás taková divočina to není.“

Jak tyto scény snášíte?

Nemáme je rádi, doma to nemají rádi. Ale všichni ostatní na to čekají, i když říkají, že ne. Tak se s tím vždycky nějak pasujeme. Ale profesionálně, nežijeme to, hrajeme to.

A co stud? Ten vás nelimituje?

Stud jsem zapomněl používat, už je to docela dávno. Mám pocit, že na jeviště nebo před kameru nepatří. Míval jsem to kdysi, ale teď už problémy s nahotou nemám. Mám rád saunování, tam se s tím taky nikdo neštve, je mi to jedno.

Takže se ani při těch nejodvážnějších scénách nenecháváte zastupovat?

Nechávám se zastupovat. Tentokrát nastoupili „kaskadéři“, protože tam byly nějaké, řekněme, fyzicky náročnější choreografie. Nebojím se pistole, ježdění v autě, na koni, padání odněkud, ale zrovna tohleto... Tady jsem si o „kaskadéra“ řekl.

Zajímá vás, jak váš dublér vypadá? Protože přece jen divák bude mít pocit, že je to vaše tělo...

Nemohl jsem si vybrat, nechal jsem vybrat za sebe. Bylo mi to jedno. Když natáčeli oni, opravdu jsem se nedíval na odkuk, jak ty jejich scény probíhají, abych hodnotil něčí zadek.

Co vy a politika. Zajímáte se o ni?

Snažím se být normálně aktivní občan v tom smyslu, že chodím k volbám. Ale abych se tím víc zabýval nebo se tím trápil, pořád trpím určitou deziluzí. Mám dvě malé děti, ten čas radši věnuji jim.

Máte pocit, že jste se díky tomuto seriálu dozvěděl něco nového o politickém zákulisí?

Nic zásadního, snažím se držet v obraze, žádné nové zjištění mi to nepřineslo. Jestli něco, tak jen potvrzení nějakých faktů nebo znejistění v tom smyslu, že popisujeme něco, předvádíme to nějak, a stejně mám pocit, že realita v tomto příběhu, podle kterého se to snažíme inscenovat, byla daleko tvrdší a ostřejší.

Někteří vaši herečtí kolegové byli nebo jsou politicky činní. Vy jste nikdy tyto ambice neměl?

„Neměl jsem ambici vstoupit do politiky. Točím, hraju divadlo, to jsou věci, které mě baví. A dokážu se zabavit i jinak. Možná na hodně stará kolena, kdybych asi už nevěděl co, tak bych se o něco pokusil, ale teď jsou to vody, které mě nelákají.“

Jaké vzpomínky si nesete z natáčení Sedm schodů k moci?

Budu mít krásné vzpomínky, skvělejší štáb, výborní režiséři, kamerová osádka. Strašně kamarádká skupina. V těch časových možnostech, kdy plány jsou předimenzované, kdy je potřeba toho natočit hodně v krátkém čase, se to tady obešlo bez nervů a křiku. To je skvělé. A s Evičkou (Podzimkovou – pozn.) jsme se na tomto projektu potkali vůbec poprvé a bylo to příjemné setkání. Když se potkají dva Moraváci, je to vždycky v pohodě. Ale to v Praze neříkejte...

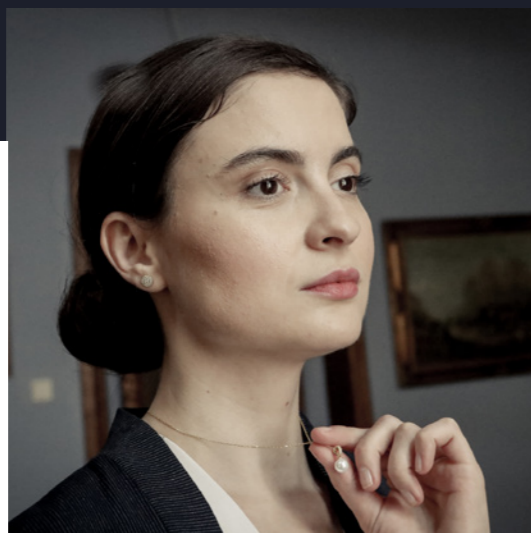
Natáčení Sedm schodů k moci pro vás představovalo dva měsíce intenzivní práce. Do toho zkoušení v divadle. Viděli vás vůbec doma?

„Tak je to vždycky, když je nějaký větší projekt, padne do toho ještě nějaké zkoušení v divadle. Buď je všechno, nebo nic. Ve chvílích, kdy není nic, musí člověk nabrat energii, sílu a čas věnovat rodině, aby potom, až přijde všechno (zkoušení, večerní představení, natáčení, rozhlas, audiokniha), zvládal. Teď už mě doma zase vidívají.“

OBSAZENÍ

**Jiří
Vyorálek**

Tomáš Vichr

**Pavel
Batěk**

novinář Krčka

**Eva
Podzimková**

Anna Malá

Pavla Gajdošíková, Tomáš Měcháček, Veronika Žilková, Michal Dalecký, Vladimír Škultéty, Luboš Veselý, Barbora Munzarová, Pavel Řezníček, Jiří Bábek, Betka Stanková, Michal Novotný, Soňa Norisová, Petr Buchta, Jiří Štrébl, Jana Krausová, Ivana Uhlířová, Vojtěch Vondráček, Martina Babišová, Gabriela Míčová, Jakub Koudela, Vlasta Žehrová, Jana Holcová, Petr Haberstadt, Tomáš Havlínek, Zita Morávková, Renata Drössler, Jiří Schwarz, Michal Novák, Vítek Rohr, Jan Chudý, Lukáš Rous, Helena Dvořáková, Vendula Burger, Jan Španbauer, Martin Hruška, Tim Otis, Janek Gregor, Josef Vrána, Dana Sedláková, Jana Frejková, Josef Rosen, René Šmotek, Tereza Vraspirová, Martin Hruška, Juliana Adakoto Vyrubalík, Dan Pazdírek, Justin Svoboda, Michal Novák, Jan Chudý, Veronika Petrová, Lenka Nová, Barbora Dipoldová, Jan Burda, Lubor Šplíchal, Přemysl Bureš, Natálie Halouzková, Jana Jiskrová, Adam Ernest, Dan Pazdírek, Justin Svoboda, Veronika Petrová, Jan Monczka, Roman Motyčka, Kamil Švejda, Veronika Janků, Eva Perkausová, Jan Čenský a Marek Taclík

**Pavla
Gajdošíková**

*Aniččina
kamarádka
Hanka*

**Pavel
Řezníček**

lobbista Šíma

**Betka
Stanková**

kantýnská Zdena

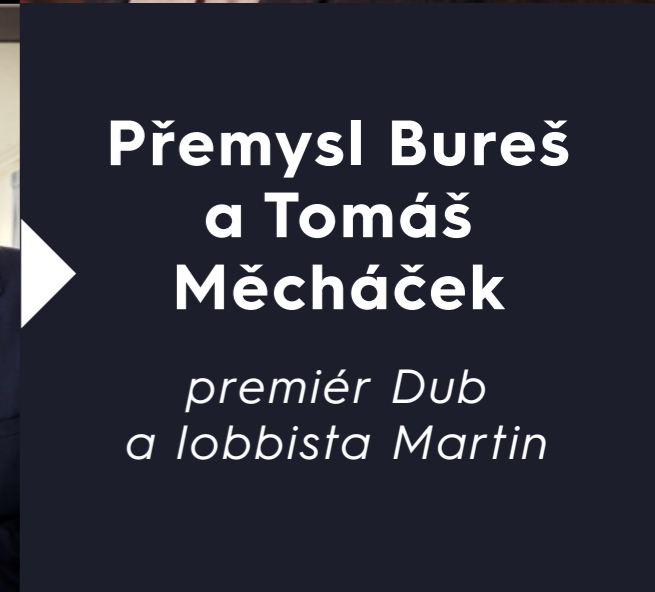
Jiří Štrébl

komunista Šebesta

Soňa Norisová

poslankyně Feiferová

**Přemysl Bureš
a Tomáš
Měcháček**

*premiér Dub
a lobbista Martin*

**Veronika
Žilková**

*vedoucí sněmovní
kantýny Šustrová*

**Barbora
Munzarová**

*ředitelka kabinetu
Coufalová*

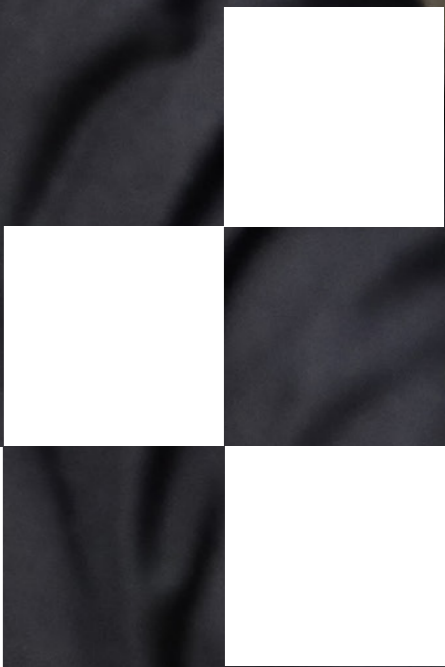
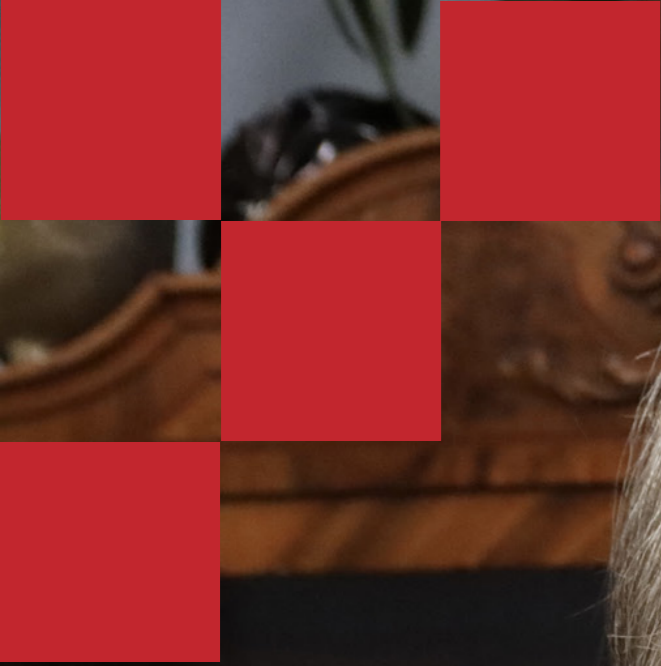

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

SEDM
SCHODŮ
K MOCI

Vyrobila produkční společnost Unit Sofa Praha

Producenti: Šárka Chlumská Oujezdská, Jan Hlavsa

Scénář: Josef Klíma, Lenka Hornová

Režie: Jiří Chlumský, Martin Kopp

Hlavní kamera: Marek Janda

Projektový producent FTV Prima: Pavel Vyhnalík

Šéfproducenti FTV Prima: Lenka Hornová, Lucia Kršáková

S E D M
S C H O D Ů
K **M O C I**

Kontakt:

Kateřina Kotalová | PR Manager

M +420 723 072 093 | katerina.kotalova@iprima.cz